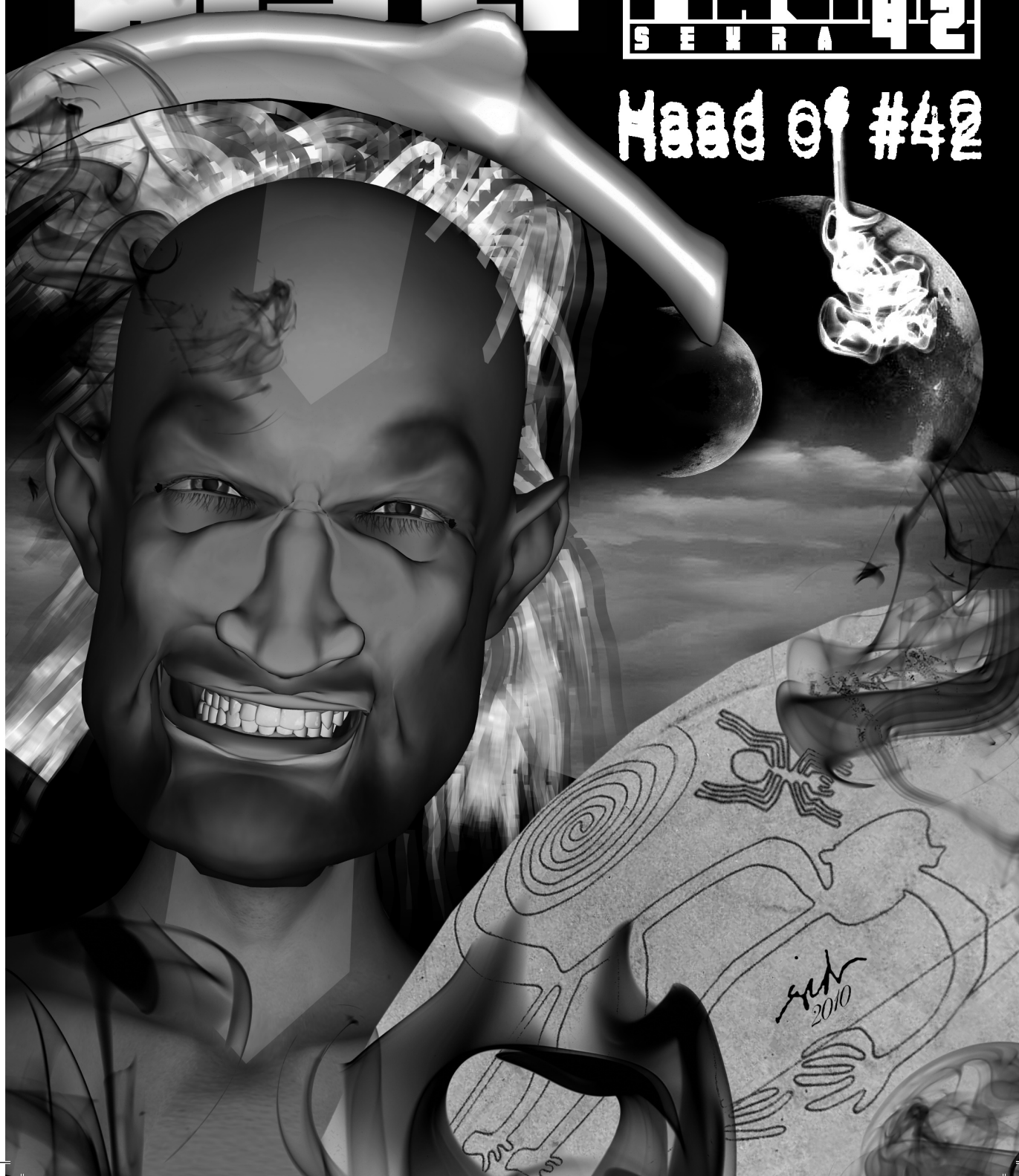

ALIE- NISTI

JYVÄSKYLÄN
**SCIENCE
FICTION**
SEURA 42

Maad of #42

Jyväskylän Science Fiction Seura 42

ALIENISTI

Haad of #42

26. numero, 21. vuosikerta

ISSN 1236-0449

JULKAISIJA:

Jyväskylän Science Fiction Seura 42 ry

PÄÄTOIMITTAJA:

Rosebud de Bovin

rosebuddebovin@gmail.com

TAITTO:

Jussi Vainikainen

KOPIOLAITOS:

Jyväskylän yliopistopaino 2011

TEKIJÄNOIKEUDET:

Yksittäisten artikkelien ja novellien tekijänoikeudet (©2011) ovat kirjoittajilla, koosteen tekijänoikeudet ovat Jyväskylän Science Fiction Seura 42:lla.

Sisällysluettelo

<i>Rosebud de Bovin</i>	
Galaksien kinttupoluilta	3
<i>Saija Aro</i>	
Puheenjohtajan terveiset	4
<i>Irma Hirsjärvi</i>	
Pertti Kivelä - The Man	5
<i>Susanna Puska</i>	
Punainen on hidas väri	6
<i>Tero Ykspetäjä</i>	
Oglaf	12
<i>Hilpi Vako-Keissinen</i>	
Kova Luonto: Lerssilepakko	13
<i>SidSid Keränen</i>	
Alienisti 20-vuotta	14
<i>Tomi Jänkälä</i>	
Ei saa syödä pöydästä	16
<i>Tuomas Saloranta</i>	
Kova luonto: Bronttosaurus	19
<i>Markus Koskimies</i>	
Turingin toinen testi	20
<i>Salla Karppinen</i>	
Vakuutus	21
<i>Keijo-Ernesti Lumo-Tukkinen</i>	
Kova luonto: Mehiläiskuningatar	23
<i>Emmi Itäranta</i>	
Shaman™	24
<i>Hihtori Torsjärvi</i>	
Miten käy scifi Ranskassa?	26

Kuvat

SidSid Keränen: kansi, 14, 15, 18, 23, 24

Seppo Kallio: 7, 8, 20

Tuomas Saloranta: 19

Jussi Vainikainen: valokuvat s.27

Jyväskylän Science Fiction Seura 42 pähkinäkuoressa

Puheenjohtaja: Saija Aro

Osoite: Keski-Suomen kirjailijatalo

Seminaarinkatu 26 B

40100 Jyväskylä

WWW: www.scifi42.fi

Sähköpostilista: 42@scifi42.fi

(liittymiset <http://scifi42.fi/mailman/listinfo/42>)

Pankkitili: 529002-2165599

Yleistä

42 on vuodesta 1989 toiminut seura, jonka tarkoitus on edistää ja tukea science fiction- ja fantasiakulttuurin harrastamista Jyväskylän yliopiston ja Jyväskylän kaupungin alueella, sekä edistää harrastuksen leviämistä ja yhdistää harrastajia koko Keski-Suomen alueella.

Jäsenmaksu on 6,66 euroa ja se maksetaan tilille 529002-2165599 tai suoraan toimihenkilöllemme. Alienisti-lehti lähetetään jäsenmaksun maksaneille. Huom! Jos maksat ensi kertaa jäsenmaksua, niin ilmoita siitä Jussi Vainikaiselle, jussi.vainikainen@luukku.com

Rosebud de Bovin

Galaksien kinttopolulta

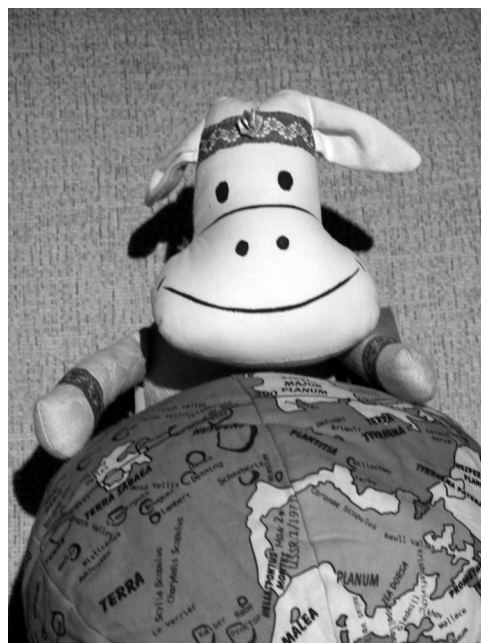
Tämä Jyväskylän Science Fiction seura 42:n virallinen pikkujoulunumero, joka ilmestyy vuoden 2010 pikkujouluihin 22.1.2011. Vuoden 2010 scifistisimpiä tapahtumia on kaksi: kotimaisessa sarjassa palkinto menee Jyväskylässä järjestetyille Finnconille, joka oli nyt ensimmäisen kerran pitkään aikaan ilman Animeconia. Tapahtuma meni nappiin, kunniavieraat Pat Cadigan, Ellen Kushner, Sari Peltoniemi ja Liisa Rantalaiho olivat fantastisia, ja tapahtuman talous erittäin tasapainossa. Ulkomainen scifistinen vuoden tapahtuma on puolestaan intergalagthisen kellokas-lukupiirimme mielestä ehdottomasti myönnettävä Hannu Rajaniemelle. Sen pahuksen pojan kirjan lukeminen on tajutonta hommaa: ei ainoastaan siksi, että se on cyberpunk-kirja vailla vertaa, eikä vain siksi, että se on suomalaisen jannun käsialaa, vaan vielä erityisesti siksi, että sen päähenkilö on käytännössä Ruostumattoman Teräsrotan veroinen hahmo! Muu-uuu, sanon minä!

Tässä lehdessä on tarjolla haad-kamaa aidan molemmilta puolilta. Joitakin valtavasta tarjonnasta voisi nostaa esiinkin. Erityisesti panostimme korkeatasoisiin novelleihin joissa roiskuu ja rapataan. Monet kiitokset Tomi Jänkälälle, Salla Karppiselle, Susanna Puskalle sekä Emmi Itärannalle erinomaisista teksteistä! Kova Luonto -sarjassa esittelemme Tuomas Salorannan johdolla tällä kertaa Lerssilepakon, Mehiläiskuningattaren sekä Bronttosauruksen. Ei ole luontokappalei-

den elämä helppoa ei. Voi Tuomas, senkin härkä, senkin härkä. Vieraileva taiteilija, varsinainen scifi-grafiikan sonni on Sid Sid Keränen; ihailkaa kantta!

Seuraava Alienisti on Suuri Mysteerinumero. Tekijöitä kutsutaan mukaan: lehtitaloita voimme pitää viskikaukalon ääressä. Anarkistiseen tapaan ne seuran jäsenet jotka haluavat tehdä lehden kevään aikana, sen tekevät, joten ole kuulolla, keskustelua käydään listalla ja mafioissa, sekä facebookin ryhmässä.

Ammuu!

~~Saija Silvenoinen ARO~~

Puheenjohtajan terveiset syvästä etelästä

42 on yksi Suomen laajimmille levittäytyneistä scifi-seuroista, onhan jäseniä Espoota, Otavaa ja Andromedan galaksia myöten. Ja seuraava 42:n järjestämä Finncon pidetään ehdottomasti kuussa!

Toivottavasti saamme jatkossa mukaan remmiin lisää paikallisiakin tähtiä. Ry:n tehtäviin on välillä vaikea saada porukkaa mukaan, onpa puheissa ollut välillä koko rekisteröitymisen lopettaminenkin. Viime vuosikokouksessa onneksi päätimme pitää ryytymistä yllä, käyhän se näinkin, etäjyväskyläläisen puheenjohtajan avulla. Jokainen, joka tuntee piston sydämessään (tai mihin se voodoo-nuken neula nyt osuikaan), saa tulevaisuudessa vapaaehtoistua luottamustehtäviin maantieteellisestä sijainnista huolimatta.

Ihanan seuramme puhiksen sydäntä lämmittävät erityisesti aktiiviset mafiat sekä lukupiirit raportteineen. Kiitos näistä! Harmittaa, että voin olla vain hengessä mukana (pidätte mokomat hauskaa ilman minua). Lisäksi seuralla on ihailtavasti äksöniä kirjoittajakursien, kirjallisuusiltamien, pikkujoulujen, Alienistin sekä viskimaistaisten parissa. Kyllä scifistin kelpaa nyt Jyväskylässä!

Jos puhis ajautuu liikaa arkimaailmaan täällä tuulisella etelärannikolla, scifistä huolehtivat 3-vuotiaat Finncon-konkarimme. Lumi kertoi juuri että "voi olla toinen maapal-

lo, johon voi mennä avaruusaluksella, ja sitten siitä voi tehdä sellaisen maapallon että ihmiset voi asua siellä." Vanhempia edelleen ihmetyttää, että mistä tämä on keksitty, kun aikuiset eivät ole mitään terraforming-suunnitelmia jälkikasvulle paljastaneet. Papu taas tietää, että "toisella planeetalla voi olla avaruusolioneita, joilla on silmät sellaisten sauvojen päässä".

Kyseiset lapset pitävät vanhempiaan tylsimyksinä, koska emme vielä päästä heitä avaruuteen. Toivon, että sitten kun tämä onnistuu, oma planeettamme on vielä hyvässä kunnossa. Vaikka elämä on tällä hetkellä aika skiffyä kaiken uuden teknologian kanssa, meidän pitää nyt huolehtia yhdessä maapalomme rajatuista resursseista ja muista elämänmuodoista. Scifistien jos kenen pitäisi ymmärtää tämä!

Pikkujouluissa tammikuussa nähdään!

aina jyväskyläläinen puhiksenne

(vaikka Espoon scifiseura ESC houkutteleeekin, ehkä sivutoimena voisi harkita kuningattaren tehtäviä jos tarpeeksi anellaan ja luvataan kultaa, mirhamia sekä jalkojen voittoa)

Irma Hirsjärvi

Pertti Kivelä - The Man

Keuruulla syntynyt Pertti Kivelä, alias Perts oli kaikista seuran miehistä ja naisista kovin jätkä ever. Hänellä oli vakava CP-vamma, joka vaikutti motoriseen puoleen. Siitä aiheutui se, että kognitiivisen puolen kehittymisen jäi tilaa. Ja se tuotti räjähtävän tuloksen. Jo kouluun mennessä Perts luki kirjansa englanniksi, ja mullisti pian Multian kirjaston kauko- lainatilastot. Syy testamenttiin olikin Multian kirjaston tarjoama erinomainen palvelu lahjakkaalle, kansainvälisestä kirjallisuudesta ja tieteestä kiinnostuneelle koululaiselle ja sittemmin opiskelijalle. Siinä ohella Perts verkottui scifi-ihmisten, tieteentekijöiden ja tietokoneihmisten kanssa.

Perts teki yleensäkin melkein mitä tahtoi. Muistan hänen kertoneen kuinka tekee kevätkylvöt: isänsä oli asentanut ovenpieliin erikoiskahvat jolla Perts vetäisi itsensä korkealle traktorin ohjaamoon. Hän myös ajoi autoa koska niin halusi. Ei hänellä korttia ollut eikä sitä tarvinnut. Ja kun hän halusi osallistua kansainvälisiin lingvistien ja koneälytutkijoiden tiedekonferensseihin, hän meni sinne. Tai kiipesi Oxfordin yliopiston vuosisataisen korkeat kivirappuset kaiteesta vetäen. Kirjoitti runoutta. Tai tanssitti kahta naista yhtä aikaa. Jyväskylän yliopistossa englantilaista filologiaa opiskellut Pertti Kivelä oli myös Jyväskylän Science Fiction seura 42:n kantava voima,

ja hänellä oli kaikkein seksikkäin kalju. Teekkää perässä.

Myös Star Wreck -ihmiset saavat olla Pertsalle kiitollisia. Kyseinen kirjasto johdatti aikanaan kirjallisuuden ja elokuvan pariin myös tekeillä olevan kansainvälisen production, Iron Sky -elokuvan päätekeijöihin kuuluvan multialaissyntyisen Jarmo Puskalan. Hänen mukaansa: "Ilman kirjastoa myös Star Wreck -projektin historia olisi varmasti hyvin erilainen."

Pertti Kivelä testamenttasi Multian kunnankirjastolle vuonna 1992 kokoelman science fiction- ja fantasia-aiheisia kirjoja, lehtiä ja sarjakuva-albumia. Nykyisellään kokoelma käsittää reilusti yli 500 suomen- ja englanninkielistä kirjaa sekä lähes sata sarjakuva-albumia. Kokoelmaa on kartutettu vuosittain kirjaston omilla aineistomäärärahoilla. Kokoelman kartuttaminen on 20-vuotiaan Jyväskylän Science Fiction seuran säännöissä mainittu velvoite. Kirjastolla on kokoelmalle oma tili jonne sinäkin voit lähettää rahaa.

Juhlavuotensa kunniaksi seura lahjoitti kirjastolle 1000 euroa 22.10.2010 klo 18.00 pidettävässä yleisötilaisuudessa, jossa puhuivat Pertsan isä Pentti Kivelä ja seuran jäsen Irma Hirsjärvi. Seura lahjoitti rahan lisäksi myös vakituisen Tähtivaeltaja-lehden tilauksen ja pinon Alienisti-lehtiä.

Susanna Puska

Pundinen on hidas väri

– Paljonko haluat noista? kysyin ja osoitin sormellani kauppatavaraa.

– He ovat tuottaneet minulle paljon harmia, kaksi miestä menehtyi heitä vangitessa.

– Paljon?

Kauppias sanoi summan, joka oli kohutuullinen. Silmäilin kauppatavaraa vielä. Muutama mies, paljon naisia ja lapsia. Ruhtinaani halusi erityisesti naisia ja lapsia. Miehillä ei ollut paljon merkitystä, mutta sietäisin heistä muutaman. Siat ja kanat ja ihmiset huusivat yhteen ääneen. Aurinko paahtoi, vellova haju oli minunkin nenääni kuvottava. Kalman hajukin oli miellyttävämpi kuin näistä kohoava syöpäläisten löyhyä. Saastaisia olentoja, jotka kaipasivat vain nopeaa lopetusta kärsimyksilleen.

– Otan ne kaikki.

– Ihanko kaikki?

– Mitä niitä lajittelemaan. Löydän haluamani niiden joukosta.

Kauppias ei pystynyt peittelemään tyytyväisyyttään. Orjat menivät tähän aikaan vuodesta huonosti kaupaksi, ja hänen tarjoamansa tavara ei ollut kunnolla hoidettua. Hän piti minua typeryksenä, ja sen ylellisyyden vain vaivoin pystyin hänelle suomaan.

– Joukossa on koskemattomia naisia. Ja lapsia. Pitäisi miellyttää kenen tahansa tar-

peita.. kauppias myhäili. Hillitsin haluani survaista miekkani hänen pulleaan vatsaansa. Jokainen satamakaupunki oli täynnään samanlaisia kiskureita. Kauppias kaatoi pikareihin viiniä ja paiskasi ruukun lattiaan. Minä hieraisin ruukunsirpaleita sandaalillani ja sitten tyhjensimme pikarit.

– Lähdemme saman tien, kerroin Methulle.

– Mitä teemme kuolleille?

– Heittäkää sioille.

Mieheni avasivat häkin oven ja ajoivat karjan ulos. Maahan makaamaan jääneet vedettiin. Methu oli armelias ja lopetti kituvat, ennen kuin heitti ruumiit lättiin.

Neljäkymmentäkaksi päätä. Niissä olisi paimennettavaa, mutta Methu ja kuusi muuta soturiani osasivat asiansa. Karja oli tahdotonta, aikapäivää sitten elämänhalunsa menettänyttä. Näistä tuskin kukaan uskaltaisi edes yrittää karkaamista.

Ratsastin Methun kanssa edellä, orjat kävelivät jonossa toisiinsa kahlittuina. Matka edistyi hitaasti. Orjat olivat likaisia ja tuulen käydessä niiden suunnalta haju tuntui raskaana. Methukin, joka oli karaistunut soturi, joka oli ollut kanssani Ternakhuleen taistelussa ja nähnyt kaiken sen raakuuden, mitä soturi saattoi nähdä, joka oli rypenyt vihollisen veressä ja loassa, hänkin vaihtoi paikkaa jono-

sa niin että pääsi tuulen yläpuolelle. Kauppias oli kehdannut selitellä, kuinka laadukasta hänen tavaransa oli.

Leirydyimme virran rannalla. Methu komensi orjat veteen, huusi ja piiskasi, jotta sai heidät peseytymään. Yksi kaatui kasvoilleen veteen ja jäi siihen makaamaan.

Istahdin kiven päälle ja siristin silmiäni. Taivaanrannassa näkyi haaskalintuja. Kohota tulisi pimeää ja aron pedot lähtisivät saalistamaan. Käsikin miehiä poimia ruumiin joesta ja viedä sen pedoille haaskaksi alajuoksulle.

Vilkaisin joelle. Orjat olivat alistuneisuudessaan kaikki yhtäläisen iljettäviä, mutta yksi valonpilkahdus osui silmiini. Hän oli räsyissä kuten muut, mutta hänessä oli silti jotakin erilaista. Likaisten kasvojen ja pinttyneen ihon alta näin hänessä kuitenkin kauneutta, jota näistä muista orjista puuttui.

Kuinka en ollut huomannut häntä aikaisemmin? Likaiset kasvot pystyi pesemään ja räsyt vaihtamaan säälliseen vaippaan. Hänen hiuksensa voisi koristella kukkasin ja varalon voidella eteerisin, huumaavin öljyin. Hänen poskensa voisi punata ja silmäkulmiin laittaa kimalletta. Karistin ajatuksen pois mielestäni. Minun ei pitänyt ollenkaan ajatella nai-

sia. Olin luvannut herralleni pidättäytyä vuoden ajan, se oli osa valitun soturin tietä, polkua jonka jälkeen minut vihittäisiin ruhtinaani vartiokaartin jäseneksi.

Huuhdoin ajatukset viinillä ja laskeudun hevosen viereen makuulle. Yöllä näin unta. Olin vällyjen alla niin, että minua ei nähty, ja katselin hahmojen tanssia yötaivasta vasten. Palavien rakennusten lieskat nuolivat taivaankantta ja juoksevien hahmojen kirkuminen muuttui yhdeksi vahvaksi soinnuksi.

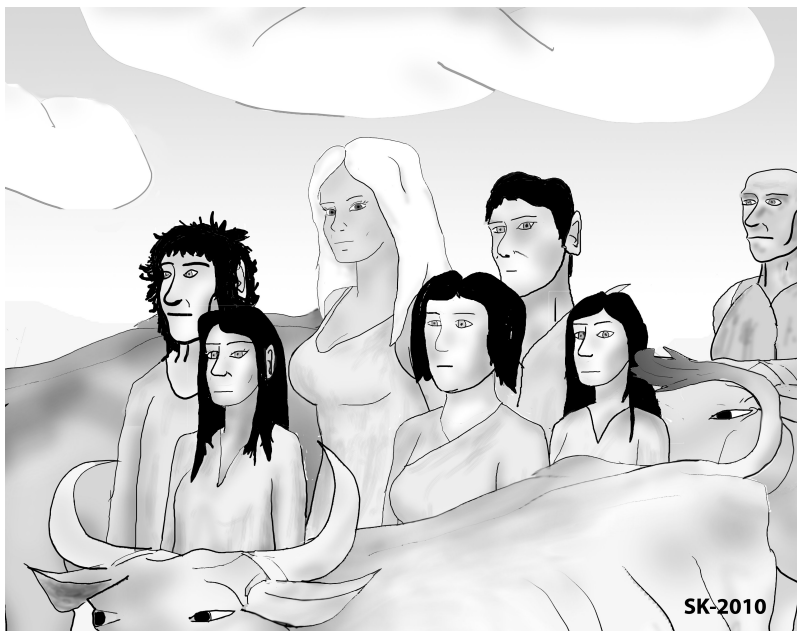
Aamun sarastus vaimensi kuolleiden huudon. Söin satulan alla murenettua lihaa, miehet heittivät orjille jäänteitä ja katselimme, kuinka ne tappelivat saaliista keskenään.

Ajoimme karjan liikkeelle. Yksi orja jäi makaamaan kuolleena maahan. Menin pojan luo ja käänsin hänet sandaalillani ympäri. Oliko niissä jokin tauti? Oliko se saastainen kauppias myynyt minulle jotakin epäkelvää tavaraa?

Nyt oli liian myöhäistä hankkia uusia, meillä oli kymmenen päivää aikaa päästä herrani kaupunkiin. Vaikka tiesin vuo- ren halki kulkevan salatun reitin, oli silti vaarana, ettemme ehtisi ajoissa. Ehkä pitäisi surmata hitaimmat.

Piiskasimme joukon aavikolle. Tuli nostatti maasta hiekkaa. Maa muuttui kovemmaksi, lähestyimme kukkuloita.

Katseeni harhautui yhä useammin orjajoukkoon, sen keskellä kulkevaan naiseen. Hänen hipiänsä oli aavistuksen tumma, tummempi kuin muilla. Hän ei siis ollut takäläisiä, vaan oli tullut kauempaa, etelästä. Jos näyttäisin naisen kuninkaalleni, tämä varmasti haluaisi naisen itselleen. Ja sitten minä en saisi

saalista itselleni.

Kavahdin ajatustani. Nytkö jo halusin jotakin itselleni? Vaikka herrani oli edellyttänyt täydellistä sitoutumista ja uhrautumista, omista haluista luopumista.

Jatkoimme matkaa. Me emme puhuneet mitään, meidän ei tarvinnut. Miehet olivat alaisiani, he pelkäsivät ja kunnioittivat minua. Saatoin kumota heidän kanssaan koko illan oluthaarikoita, mutta en koskaan puhunut itsestäni, enkä paljastanut heille sisimpääni.

Katseeni hakeutui takaisin orjiin ja naiseen. Hän oli päätä pidempi muita, hänen vaaleat hiuksensa kimaltelivat auringossa kuin kruunu. Yhtäkkiä tunsin käsittämätöntä himoa, selaista jota harvoin soin itselleni. Halusin naista itselleni. En koskaan koskenut herrani kauppatavaraan, mutta nyt en enää ajatellut niin. Sillä olihan tämä nainen täydellinen. Hän oli jumalainen. Hän antaisi minulle helpotuksen, eikä herrani tarvitsisi koskaan tietää.

Siksi annoin käskyn kääntyä reitiltä lounaaseen.

– Eikö meidän kannattaisi mennä suorempaa reittiä...

– Minä teen päätökset

Methu nyökkäsi. Hän tiesi, että minun päätökseni piti, eikä niistä kannattanut kiinata.

– Minne sitten olemme menossa.

– Akhinoon temppeleille.

Näin että Methu pudisti päätään, mutta en puuttunut siihen. Hänelle minä sallin

epäilyksen, sillä hän oli oikea käteni, ja hän oli suojellut minua yhtä lailla kuin minä olin suojellut häntä. En pitänyt häntä ystävänäni, mutta uskalsin kääntää hänelle selkäni: jos hän halusi surmata minut, hänellä oli ollut siihen jo satoja mahdollisuuksia.

Käännymme siis lounaaseen.

Voi, jos minulla olisi ollut mukanaani joku, joka olisi estänyt tekoni! Joku, joka olisi uskaltanut nousta minua vastaan, joku joka olisi ollut niin tyhmänrohkea, että olisi sen tehnyt, senkin uhalla että olisin surmannut hänet pikaistuksissani.

Temppeli oli hylätty, sen ovet repsottivat auki, täsmälleen samassa asennossa kuin kaksi vuotta aiemmin. Laskeuduimme ratsailta ja käskin tehdä leirin pääoven eteen, hajonneiden rakennusten siimekseen. Orjat rojahtivat maahan varjopaikoille, he olivat selvästi tyytyväisiä siihen vähäiseen helpotukseen, jonka paikka heille soi.

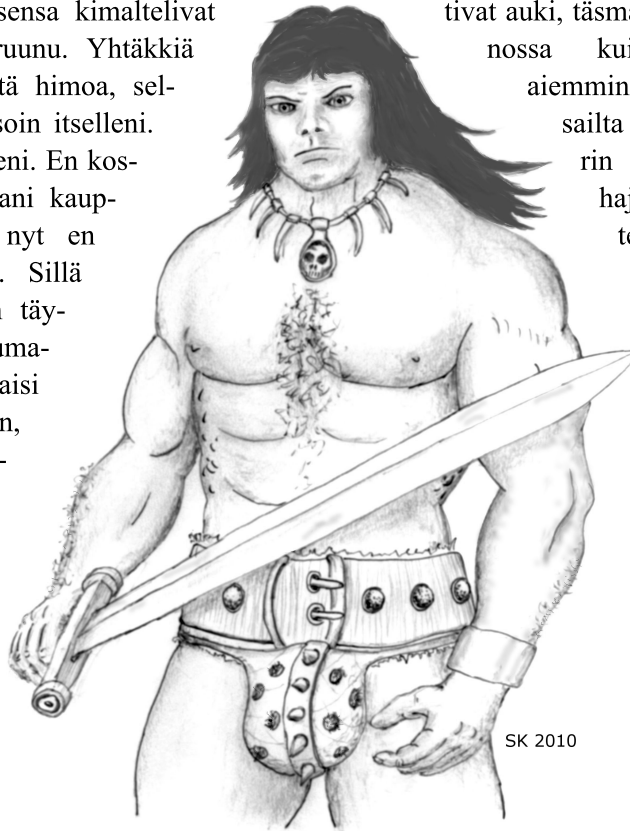
Käskystäni

Methu haki naisen ja raahasi hänet käsivarresta eteeni. Methu pakotti naisen polvilleen maahan, nainen alistui koska ei muuta voinut, mutta

hän tummat silmänsä tuijottivat minua herkeämättä. Ne olivat kuin kaksi kekälettä, niiden edessä ei voinut laskea omaa katsetaan.

– Seuraa minua, sanoin, ja viittasin naisen mukaani.

Hän astui askelmat luokseni epäröiden. Näin että hän pelkäsi, hän pelkäsi että

tappaisin hänet siihen paikkaan. Kun nainen tuli lähelle, tartuin häntä hiuksista ja vedin hänet temppelein uumeniin.

Temppelein keskussali oli hävityksen jäljiltä turmeltunut, vanhat seinävaatteet oli revitty alas, alttari halkaistu kahtia; siellä täällä lojui Akhinoon pappien tyhjiksi kaluttuja luita. Enää täällä eivät edes pedot viihtyneet, vain tuuli ulvoi nurkissa.

– Mitä sinä haluat? hän sopersi.

Naisessa oli sielua ja voimaa, kun hän kaiken keskellä pysähtyi puhuttelemaan minua. Nostin hänet ilmaan ja laskin haljenneen alttarin päälle. Voi kun hän oli kaunis! Näin liian, hiertymien, haavojen ja saastan läpi todellisen jumalattaren. Enkä pystynyt enää millään kieltämään sisimmässäni vellovaa himoa.

Laskeuduin naisen päälle alttarille. En ehtinyt riisua häntä, hyvä kuin itseänikään. Painon hänet alleni ja työnnyin häneen. Nainen ei pyristellyt niin paljon kuin naiset yleensä. Itse asiassa hän kietoi kädet ympärilleni ja painot suunsa suutani vasten halukkaasti.

Se tuntui hyvältä.

Se tuntui liian hyvältä.

Koskaan ennen ei nainen ollut syyttänyt minussa vastaavaa.

Kehoni oli liekeissä: en nähnyt enää häntä, näin jumalaisen olennon, joka oli vain minun, yksin minun. Ratsastin kohti hekuman huipennusta, vaikka liekit kärvensivät minua.

En ehtinyt saada tyydytystä, kun otassani kävi outo välähdys ja maailma pyörähti hetkeksi tolaltaan. Keskeytin ja nousin puoliksi hänen päältään, mutta yhtäkkiä olin täysi voimaton.

Hän näki hämmennykseni ja hymyili vienosti, piteli minua lähellä.

– Olen kironnut sinut, hän kuiskasi korvaani.

– Mitä olet tehnyt?

– Saat ansiosi mukaan, Terann. Saat takaisin kaiken sen, mitä kerran teit.

En epäröinyt. Murskasin hänen kurkkinsa polvellani. Hän jäi makaamaan siihen

asentoon, samaan asentoon, kuin tämän temppelein ylipappi, kun olin herrani nimissä surmannut hänet, hajottanut tämän temppelein ja tuhonnut vääräuskoisten papit viimeiseen mieheen.

Mutta kuulin päässäni vienoa naurua. Et pääse näin vähällä, se sanoi. Punainen on hidas väri, mutta nyt on tullut sen aika sinut saavuttaa.

Ja sitten ääni vaiken.

Palasin takaisin miehieni luo. Kukaan ei kysynyt mitään, sen he olivat jo oppineet. Terannin tekoja tai sanoja ei kenenkään kuulunut asettaa epäilyn alle.

Jatkoimme matkaamme, palasimme alkuperäiselle reitille. Kannustin miehiäni yhä suurempaan matkavauhtiin, sillä hukkaamamme aika oli saatava kiinni.

Koko ajan sisimpääni kalvoi epäily.

Kirottu noita! Olin vihannut niitä aina, en yleensä kysellyt vaan tapoin miettimättä, jos vastaani tuli joku pimeyden voimien käyttäjästä. Mutta nyt olin joutunut yhden sellaisen taian alle huomaamattani. Mitä hän oli minulle tehnyt? Kiroisin jo ennakoon sitä rahamäärää, jonka joutuisin käyttämään eri temppeleissä puhdistautumiseen ja jumalten lepyttämiseen.

Niin etenimme kuin paholainen olisi ollut kannoillamme. Naisen noituma soi päässäni vielä. Odotin, että salama iskisi taivaasta maahan, ja kuolisin siihen paikkaan. Olin varuillani käärmeiden, skorpionien ja pistiäisten suhteen, sillä kiroukset lankesivat toisinaan eläinten muodossa. Olin myös kuullut kirouksista, jotka saivat miehen elimen mätänemään ja putoamaan maahan. Methu ei kysynyt mitään, mutta huomasin yllä, että hän oli huomannut synkkyyteni ja piti minua tarkoin silmällä.

Kului päivä, kului toinen. Pysähdimme vain muutaman kerran päivässä, silloin kun hevoset tarvitsivat lepoa. Orjat eivät kestäneet paahteessa matkustamista, mutta siitä en välittänyt. Jos joku ei jaksanut enää

kävellä, hän kaatui maahan, ja muut raahasivat häntä perässään, kunnes kaatunut oli kuollut: sitten käskin miehiäni katkaisemaan orjan käden tai jalan niin, ettei kahleita tarvinnut irtottaa.

Kun oli kulunut kolme päivää Akhinoon temppeleiltä, olin jo miltei unohtanut koko naisen ja hänen uhkauksensa. Ruhtinaani luo oli enää parin päivän matka, ensimmäiset merkit hänen valtansa voimasta oli jo nähtävissä: reitin varrelle oli ripustettu niiden ruumiita, jotka olivat tohtineet nostaa kätensä herraani vastaan.

Mitään ei ollut tapahtunut, ehkä noita ei ollutkaan voimiltaan yhtä vahva kuin minä. Olinhan sentään taistellut mitä kauhistuttavampia vihollisia vastaan jo vuosia, selvinnyt Terkakhuleesta, jossa miehet olivat lopulta syöneet toisiaan, teurastanut lauman yksisilmäisiä epämuodostuneita hirviöitä pohjoisessa ja tappanut paljain käsin kaksimetrisen jätin. Ehkä minun nimeni kaiku oli tuonpuoleisessa niin kova, että noituma oli vedetty takaisin. Ehkä olin vain nauttinut liikaa olutta ja kuvittelut kaiken.

Mitään ei tapahtunut, ja valmistauduin jo kohtaamaan herrani pääkaupungissa: pian ottaisin paikkani hänen parhaimpien sotureittensa joukossa, saisin valita itselleni mieluisimmat neitsyet, juoda ja syödä vatsani täyteen. Tulossa olevaan sotaan ratsastaisin hänen lähimpiensä joukoissa.

Kolmannen päivän yöllä noita ilmestyi uniini. Hän ei sanonut mitään, nauroi vain. Heräsin hiestä märkäni. Halusin karkottaa hänet unimaailmastani, ja hypähdin nuotiopiiritä pois. Kävelin hetken kukkuloilla, mietin ratkaisua.

Kun palasin leiriin takaisin, vartiossa ollut soturi hypähti hermostuksissaan. Laskin käteni hänen olalleen ja totesin: – Vihollinen voi myös tulla selkäsi takaa, omiesi suunnalta.

Mies nyökkäsi minulle hermostuksissaan, mutta sitten hänen silmänsä laajenivat

hämmentyksestä.

– Herrani on haavoittunut! soturi huudahti ja valmistautui puolustamaan meitä.

Katsoin vartaloani ja naurahdin, miten se muka saattoi olla mahdollista, kuka muka pystyi haavoittamaan minua niin etten huomannut mitään. Nostin käden kasvojeni eteen ja ihmeekseni huomasin soturin havainneen oikein.

Jostakin käteeni oli tullut verta.

– Jatka sinä vain työtäsi, ei tämä ole mitään, sanoin olematta huolissani. Ehkä olin laskenut käteni johonkin, jossa oli juuri nyljetty saaliiksi saatua jänistä. Tai peräti hakattu tottelematonta orjaa.

Mutta ei ensimmäistä ilman toista. Seuraavan päivän iltana otin yhden orjanaisista, sen joka vähiten muistutti minua noitanaisesta, pienen pullean tyttösen, jonka neitsyydestä olisi saanut markkinoilla hyvän hinnan. Olin kuitenkin niin ärtynyt, että arvostin oman rauhani muutaman kolikon edelle. Mihin herrani kaikkia näitä naisia tarvitsi, kai riittäisi että uhraa jumalille muutaman kelvolliseksi havaitun orjan? Paikasin tytön maahan, eikä hän vastustellut minua, kun riisuin hänet. Mutta kun koskin käsilläni hänen lantioihinsa, oli hänen ihonsa yhtäkkiä kaultaaltaan veressä. Kukaan itseään kunnioittava mies ei yhtyisi naiseen silloin kun hän oli saastunut.

Löin tyttöä kasvoille ja huusin: – Katso nyt, sinä olet tahrinut minutkin! Mene pois silmistäni.

Nyt miehet jo supisivat keskenään. En kuullut heidän puheitaan, mutta saatoin arvata: olin saastunut, sillä kukaan mies ei vuotanut verta näin, ei ilman kunniakkaassa taistelussa tullutta haavaa.

Eikä minun tarvinnut edes mennä maate, riitti kun suljin seisaallaan ollessa silmäni, kun jo noitanaisen ilkkuvat kasvot ilmestyivät eteeni. Nyt hänen huulensa liikkuiivat, ja tuulen suhinan lailla kuulin hänen manaavan: Punainen sinut saavuttaa!

Viimeinen todiste siitä, että punaisen kirous oli saavuttanut minut, oli se kun löin soturia, joka oli pysähtynyt juomaan vettä ilman käskyäni. Iskin häntä vatsaan ja potkaisin vielä, kun hän oli jo kaatunut maahan. Käteni ja ylvärtaloni olivat saman tien yltä päätä hurmeessa. Veri tuntui tihkuvan kehoni läpi, sitä oli runsaasti, ja se oli juoksevaa, vasta vuodatettua. En silti tuntunut oloani voipuneeksi, veri ei tullut minusta. Ehkä se oli kaikkien surmaamieni miesten ja naisten verta, kaikkien pappien, lapsien ja vielä syntymättömien kosto.

Vetäydyin miettimään. Tunsin jo soturieni juonittelevan selkäni takana. Jos olin kirottu, toisin huonoa onnea kaikille, jotka minua seurasivat. Eikö siellä jo varauduttu mestaamaan minut yön pimeyden turvin, tai syöksymään kimppuuni, kun seuraavan keran kääntäisin selkäni?

En liioin voisi mennä herrani luo näin likaisena: kun heittäytyisin valtaistuimen eteen ja suutelisin herrani jalkoja, lainehtisi lattia verestä. Miten huono enne se olisikaan eteläisten aavikoiden ruhtinaalle ennen suuren sodan aloittamista!

Noitanainen oli vienyt minun arvoni muiden silmissä.

Palasin takaisin kyräilevien miesteni joukkoon käsi miekankahvaa puristaen. Jos joku luulisi, että voisi peitota minut, hän erehtyi.

– Methu, sanoin uskolliselle apulaiselleni. – Olet palvellut minua kunniakkaasti. En voi palata herrani luo, en liioin jatkaa näin. Minulle jää vain yksi tie. Sinä, Methu, viet tämän joukon pääkaupunkiin, sinä menet herrani eteen minun sijaani.

Methu nyökkäsi minulle. Minä en iskenyt häntä hartioille, niin kuin kuului tehdä. Hän pysyttäytyi minusta pienen välimatkan päässä. En huomannut pelkoa, mutta viisautta näin: kukaan ei halunnut saastua kosketuksestani.

– Miehet, te tottelette Methua, huusin. – Ken uskaltaa nostaa kätensä Methua vastaan, on hänkin kirottu!

Jos joku juonitteli nousevansa paikalleni, hän luopui sanojeni myötä toivosta.

– Mitä sinä aiot? Methu kysyi.

– Myyn miekkani palveluksia sille, ken suostuu ostamaan. Vuorilla on väkeä, joka tuskin välittää.

Niin otin hevosen, leilillisen vettä ja tarvikkeet, jotta saatoin yöpyä aavikolla. Käänsin hevosen kohti koillista, suuntaan jossa asui vain skorpioneja, liskoja ja vuoriston raakalaisia. Minulle ei jäisi muuta kuin taistelu: miekkani ja kuolema, vihollisieni hurme. Vain sen avulla saatoin puhdistaa itseni häpeästä, saada saastunut ruumiini puhtaaksi.

Kirottuja olivat naiset!

Tero Yksipetäjä

Oglaf

Mitä barbaarit, velhot, kuninkaalliset ja soturiprinsessat todella puuhailevat, kun kukaan ei ole näkemässä?

Oglaf on hillittömän hauska, räävityn fantasiaparodia kliseisestä fantasiamaailmasta säädyllyyden tuolta puolen. Jo sarjan aloittava kokonaisuus (nimeltään ”Cum Sprite”) kertoo, mistä on kyse: mikä eteen (ei halpoja kaksimielisyyksiä tähän, kiitos), kun kuningatar määrää palveluspojan säännöllisesti valelemaan vangittuja lumoojatardemoneita viilentääkseen näitä ja samalla kieltää tätä purkamasta kiihkeän velvollisuuden herättämiä paineita luonnollisella tavalla? Varsinkin kun kiellon vartioimiseksi hän vielä taikoo pojan sperman kipittämään välittömästi kantelemaan rikkomuksista? Tässä sarjassa seksuaalisuus, himot – ja usein tyhmyys – ovat hallitsevassa roolissa.

Oglaf ei pelkää rypeä fantasian kliiseissä tai tahrata niitä erinäisillä eritteillä. Jotkut stripit tyytyvät vihjailemaan seksiin ja väkivaltaan, toiset lipsuvat suorasukaisen pornon puolelle. Kaikkea säestää hurtti huumori, joka saa lukijan parhaimmillaan kiermutelemaan naurusta. Reaktiot vaihtelevat ihmettelystä (”Niinpä, en ole tuotakaan tilannetta koskaan tuolta kannalta ajatellut”) ällistykseen (”Tuota en olisi ikipäivinä pystynyt keksimään”).

Herkkähipiäiset puritaanit pysykööt kaukana, muuten suositellaan kaikille aikuisille fantasian ystäville!

<http://oglaf.com/>

(Julkaistu alun perin Turu Mafia Zine #36:ssa)

Lerssilepakko (Chiroptera Peniculus)

on lepakoitten (Chiroptera) lajiin kuuluva jyrسیج. Se on pienikokoinen, öiseen aikaan lentävä olento, joka suunnistaa kaikuluotauksen avulla ja yöpyy pää alaspäin nukkumalla. Varsinaisesta lepakoista lerssilepakko eroaa siten, että uroksen siitin on epätavallisen suurikokoinen suhteessa nisäkkään muuhun vartaloon. Lepakot liitetään usein myyttiseen Dracula-hahmoon ja verenimemiseen. Lerssilepakko tyytyy kyllä veren sijaan ruokkiin itseään hyönteisillä, mutta niistä saamansa ravintoenergian se usein hukkakäyttää pariutumisrituaalien yhteydessä. Kuten tiedetään, lepakojen soidinmenot vaihtelevat proosallisesta suoraviivaisuudesta hyvin kirjaviin ja monimuotoisiin keinoihin. Lerssilepakolla on kehittynyt hyvin näyttävä soidinmenon

Käytännössä tämä tarkoittaa sitä, että kun urospuolinen lepakko on kiimassa ja se näkee naaraan, sen paisuvainen reagoi ja turpoaa kooltaan lähes seitsenkertaiseksi. Siitin voi olla priimakulmassaan jopa lepakon muun vartalon pituinen, jopa suurempi. Raskas siitin hankaloittaa lentämistä ja aiheuttaa ilmatilassa outoa vaappumista. Tämä siitinreaktio on olennon pariutumiskäyttäytymisen kannalta hyvin epäsuotuisa asia, sillä ve-

ren pakkautuminen päästä siitimeen aiheuttaa usein tajunnan menetyksen ja lepakko putoaa maahan kesken lennon. Coitus interruptuksesta toipuminen voi kestää useita minuutteja, ja kun lepakko taas pääsee ilmatilaan, on sen kohtalona usein uusi pyörtyminen. Uros pääsee siittämään vain jos se ennättää kohdata naaraan ennen pyörtymistään. Naaras vuorostaan pystyy varastoimaan uroksen siittiöt pitkäksi aikaa ja hedelmöittymään vasta sitten, kun jälkeläisten saaminen on naaraan kannalta suotuisaa.

Tutkijat ovatkin väitelleet siitä, kuinka lerssilepakon tapainen kummajainen on voinut selviytyä luonnossa, onko evoluutio ylipäänsä voinut kehittää näin typerän lisääntymismenetelmän, vai onko kyseessä jonkun ympäristötekijän paikallinen variaatio. Joka tapauksessa Suomestakin löytyy edelleen alueita, joilla kuulaina kesäöinä kannattaa liikkua sateenvarjon kanssa. Ei siksi, että olisi odotettavissa sadetta - on vain hyvä suojautua taivaalta putoavilta lepakoilta.

Hilpi Vako-Keissinen, lepakkotieteen dosentti

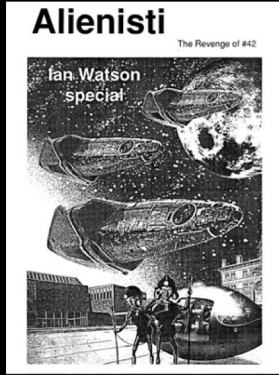
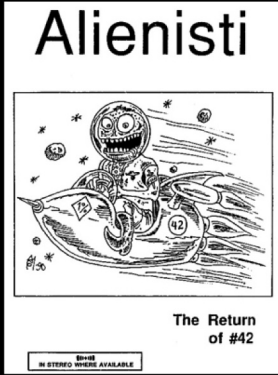
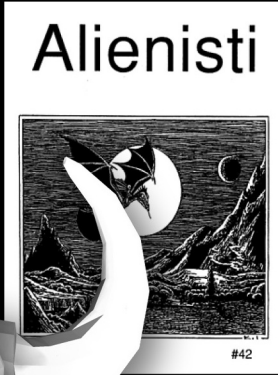
KAIKKI TURKUUN 15.-17.7.2011

Finncon-Animecon 2011

Turun yliopiston tiloissa pidettävä spekulatiivisen fiktion sekä japanilaisen populaarikulttuurin harrastajien massiivinen kulttuuritapahtuma. Tapahtumaan odotetaan yli kymmentätuhatta kaikenikäistä kävijää niin Suomesta kuin ulkomailtakin. Sen yhteydessä järjestetään scifi-tutkijatapaaminen 14.-15. heinäkuuta.

Finnconin kunniavieraat:

Kanadalainen **Nalo Hopkinson**, loistava esiintyjä, pidetty ja palkittu mm. postkolonialismia sukupuolta ja seksuaalisuutta romaaneissaan käsittelevä kirjailija. Brittikirjailija **Richard Morgan**, suomennetun romaanin *Muuntohiili* kirjoittaja

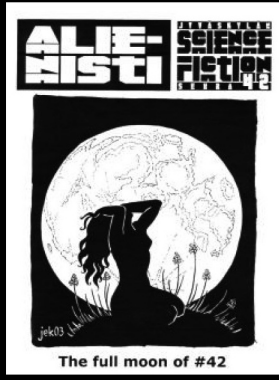
1990–1991: Pertti Kivelä (päätoimittaja/taitto); 1992–1994: Otto Mäkelä (päätoimittaja/taitto)

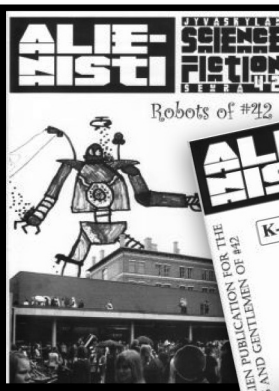
1995–2006: Risto Pohjonen, Jussi Vainikainen, Jouni Jukkala, Kati Clements (päätoimittaja/taitto)

ALIE-NISTI

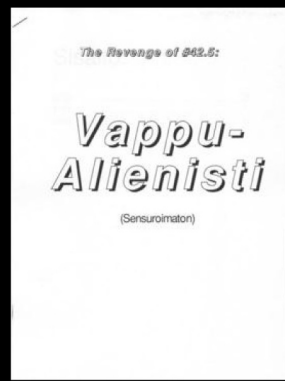
20 vu.

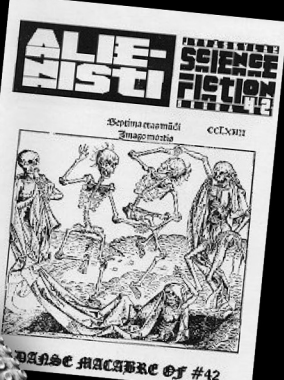
2008–: Kati Clements, Anne Leinonen, Impi I. Umpilampi & Lempi (Sex) (päätoimittaja/taitto)

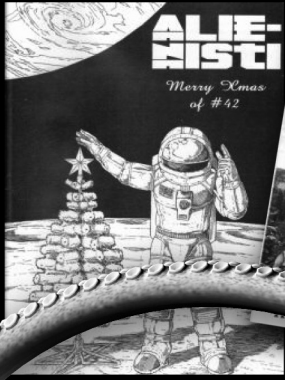
2008–: Jussi Vainikainen (taitto)

Otto Mäkelä (päätoimittaja); 1992–1995; SidSid Keränen (taitto)

Kati Clements (päätoimittajana), Risto Pohjonen (taitto)

& Lempi (Sex) Ainonen,

Rosebud de Bovin (päätoimittajana)

Kansitaiteilijat:

- Kimmo Isokoski (#1, 3, 15);
- Pekka A. Manninen (#2, 21);
- SidSid Keränen (#4, 7, 26);
- Jukka MurtoSaari (#5);
- Reed Waller (#6); Phil Foglio (#8);
- Rise Pohjonen (#9, 10, 12, 13);
- Michael Wogelmut (#11);
- Jenny Kangasvuo (#14);
- Olli Hihnala (#16);
- Kati Clements (#17, 20, 22);
- Tessa Suhonen (#18);
- Tuuli Hypén (#19);
- Niko Hirsjärvi (#20);
- Jussi Vainikainen (#20, 23);
- Tyler Olson (#24);
- Kirsty Pargeter (#25).

Tommi Jänkälä

Ei saa syödä pöydästä

”Muistatko sen Frenkien jakson, jossa Chandler astui miinaan ja sai kitisevät proteesit?”

Jätkä puhuu sekoja. Jo oli aikakin. Silmä on hyvä viinapää. On selvästi vetänyt elämässään muutakin kuin pulkkaa. En muista sen nimeä. Kynityt tukat ja maastopuvut tekevät ne kaikki saman näköisiksi. Olisiko kärki-komppaniasta? Ehkä Nurminen tai Nieminen.

”Muistatko? Se oli se jakso, missä Joey linkkasi ympäri huonetta ja matki Chandleria. Siinä näkyi kans eka kertaa Rachelin tissit.”

”Muistan joo, se oli hauska. Ota vielä hörppy.” Ojennan lisää denaturoitua pirttua, johon on sekoitettu tujaus jermuilta takavarikoitua synteettistä. Se on lääkintämiehen oma cocktail, jolla saa tajun pois tarvittaessa, hyvä homma, kun nukutusaineita ja puudutteita ei ole. Tyyppi ottaa pitkän kulauksen ja irvistää, synteettinen kirvelee ikeniä. Radiossa soivaa joululaulua leikkaa helikopterin säksätys, joulu yö, juhla yö, oma tai vihollisen, en jaksa välittää.

”Pitää muistaa viedä pojalle jouluksi jalkapallo. Se tykkää fudiksesta. Päästään keksillä potkimaan.”

En sano sitä, mutta jätkä ei pelaisi enää ikinä mitään. Molemmat jalat ovat käristyneet lantioon saakka. Kun jalkaväkimiinat kiellettiin, joku älypää keksi sormenpään ko-

kaisen härvelin, joka lauetessaan välähtää kuin volframi ja kypsentää lihan sekunnin murto-osassa. Teknisesti se ei ollut miina ja putosi nätisti sopimustekstin riviväleihin. La taukset levitetään maastoon ampumalla kra-naatinheittimillä, pudottamalla helikopterista tai heittelemällä auton lavalta kuin abiajelulla karkkeja. Tuotantokustannukset ovat muutamia senttejä. Miksi ihmiset käyttävät luovuu-tensa keksimällä vittumaisia asioita? Se nimi saattoi olla Niiranen.

Mein liebe on haistanut paistetun lihan ja rientää kärkkymään herkkupalaa. Koira änkeää saliin aina leikkausten aikaan, ei ota oppiakseen tavoille. Saan syyttää itseäni. Olen liian hellämielinen ja kiireinen koiran-kouluttajaksi.

En silti raaski luopua siitä. Sen yllä-pitäminen saa minut tuntemaan ylemmyyttä. Löysin sen juoksuautojen vyörytyksen jäl-keen vihollisen komentokorsusta terästolp-paan sidottuna, viattoman luontokappaleen. Kävi sääliksi. Otin sen pataljoonalle masko-tiksi ja päätin pitää parempaa huolta kuin vi-hollinen. Kaulapannasta sain sille nimen, Mein liebe, rakkaani.

”Viethän kunnan nahkapallon, jos minulle sattuu jotain”, potilas sammaltaa.

”Juo vielä.” Ohjaan pirtukupin takai-sin suun eteen. Olisiko Näreaho? Tai Nekala? Ei huvita valehdella lisää. En varmasti vie.

Saatan kuvitella tilanteen. Iltaa rouva, miehenne astui lämpölataukseen. Molemmat jalat paloivat ja ne yritettiin amputoida. Hän kuoli leikkauksessa. Tässä on teille jalkapallo, hauskoja pelihetkiä.

Mein liebe kurkottaa leikkauspöydälle ja yrittää haukata potilasta jalasta. Ukko on vihdoon juonut itseltään tajun kankaalle ja voisin antaa koiran tyydyttää nälkensä, mutta sitä pitää opettaa – palaneita raajoja mutusteleva maskotti ei ole joukkojen moraalille eduksi.

”Ei saa syödä pöydästä!” karjaisen ja potkaisen koiraa navakasti kylkeen. Mein liebe vingahtaa ja poistuu häntä koipien välissä korsusta. Lupaan mielessäni viedä sille salassa palan reittä, kunhan leikkaus on ohi. Rakki on ainoita asioita, joista vielä jaksan välittää.

Läpsäisen potilasta pari kertaa lujasti poskelle, ei elettäkään. On aika aloittaa. Liha on mustaa sukuelimiä myöten, leikkauskohta heti lantion alla. Alempaa olisi turvallisempaa, luulen. En ole varma. En ole käynyt tarpeeksi kouluja. Sahaan raajoja lääkintämiehen viikon pikakurssin pohjatiedoilla, jotten joutuisi poteroon. Mitä tahansa, kunhan en joudu takaisin etulinjaan.

Vedän kiristyssteitin niin tiukalle kuin pystyn. Voisiko se olla Neponen? Ei, se oli lastenkirjassa hassun jäniksen nimi. Valelen sahan pirtulla. Pyyhin leikkauskohdan. Otan yläreidestä kiinni, lasken terän ja nielen oksenukseni. Vaatteet tuntuvat hiertävän ja olen kiusallisen tietoinen, etten ole käynyt kunnolla peseytymässä kahteen viikkoon. Nielen pohjat potilaan kupista ennen kuin aloitan.

Homma kusee jo ennen puoliväliä. Siiteet ovat liian löysällä. Joka paikka on hetkessä veren peitossa. Ensin koetan puristaa reittä käsin, mutta huomaan pian yrittämisen järjetömyyden. Pyyhin enimmäkseen veret rinnuksiini ja katson kädet sivuilla roikkuen, kuinka leikkaushaava pulppuaa hiipuvien sydämenlyöntien tahtiin. Nekala, melko varmasti Nekala.

Esikunta saisi taas lähettää uuden sähköpostin. Poikanne/isänne/miehenne (tarpeet-

tomat poistetaan) kaatui kunniakkaasti taistelussa yhteispohjoismaisen EU-isänmaanosallisuuden puolesta. Ruumis on haudattu kaatumispaikalle asianmukaisin sotilasmennoin. Ikuisesti uhrienne kunnioittaen, se ja se merkityksetön esikuntaupseeri.

Tulitaistelussa kuolleet saavat vesileimatun paperikirjeen ja pronssisen kunniamerkin. Lämpölataukseen astuneille ei lähetetä edes niitä. He ovat ruumiiden luuseriluokkaa, idiootteja, jotka kuolivat omaa tyhmyyttään, arvoasteikossa vain juuri ja juuri rintamakarureita ylempänä.

Heitän likaisen lakanan ruumiin päälle ja astun huoneesta. Nurminen? Naamanen?

”Leikkaussalissa on taas aarre”, sanon ulkopuolella kuivaa ruisleipää järsivälle kersantille. Mies mulkaisee, muttei vastaa, tietää kyllä, mitä tehdä. Aarteet haudataan, laitetaan risti merkiksi. Jäljet siivotaan. Parin tunnin päästä huone olisi valmis uuteen yritykseen. Asiakkaita riittää.

Ulkona on pakkasta. Nenän limakalvot kuivahtavat hetkessä. Selkää pitkin norunut hiki värityttää. Kevyenä taivaalta leijaileva lumi on peittänyt tukikohdan. Suljen silmäni ja kuuntelen. Helikopterit ovat poissa. Radio on hiljentynyt. Voisi olla kaunista, jouluisia. Voisi olla, mutta ei ole. Sodassa kauniskin on rumaa.

Kävelen pää painuksissa kohti ryhmäni korsua. Mein liebe kiertele ja haukatelee kauempana. Käytös on sille omituista. Yleensä se hakeutuu viereen ja kiehnää jalkaa vasten, kerjää huomiota. Ei olisi pitänyt potkaista. Menetän vielä rakkaan ystävän.

Näen lumesta esiin töröttävät metalliviikset juuri ennen kuin välähtää. Heittäydyn taaksepäin ja kiitän entisen jääkiekkoilijan refleksejäni. Olen kuullut juttuja sotilaista, jotka ovat heittäytyneet lämpölatauksen alta ja selvinneet polttamatta perskarvojaan. En olisi uskonut osuvan kohdalleni. Reagointiaika on sekunnin kymmenesosan luokkaa. Nauran ääneen, Narva. Tyypin nimi

oli Narva.

Nousen pöllumystyneenä kyynärpäähäni varaan ja vilkaisen ympärilleni. Lumi on peittänyt laajan kentän lämpölatauksia. Maantasosta pienet kummut ja lumesta törröttävät laukaisinviikset erottuvat kuitenkin hyvin. Rakeita on satoja, ehkä tuhansia. Ympärilläni maa on sulaa.

Yritän nousta, mutta toinen käteni ei tottele. Se on palanut karrelle olkapäähän saakka. Paskat, on juuri minun tuuriani selvittää yhdestä latauksesta vain osuakseni toisen päälle. Vilkaisen jalkojani. Housuista on jäljellä enää riekaleita. En tunne mustia vääristyneitä raajoja omikseni. Jalkateristä on liha palanut luuhun saakka. Reisien hiiltyneen pinnan läpi tihkuu verta. Sieraimiini leijailee etova rasvan käry. En tainnut sittenkään ehtiä ajoissa.

Mein liebe lönyttää kaarrellen luokseni. Se haistaa lataukset ja pystyy etsimään reitin niiden välistä. Se on koulutettu pioneeri-koira, miinanraivaaja, tietenkin, miksi en sitä aiemmin älynnyt.

”Hae apua!” huudan koiralle. Se pysähtyy ja ottaa muutaman varovaisen askeleen taaksepäin. Siunattu Mein liebe, jos se älyää, voin vielä selvitä. Jalat pitää amputoida, ja toinen käsi. Sydän ja keskivartalo ovat kuitenkin kunnossa. Voin vielä selvitä.

”Hae apua!” huudan uudelleen. Epätoivo hiipuu ääneeni, mutta pakottaudun hymilemään koiralle, tajua nyt: ”Hae apua, Mein liebe, hae apua!”

Mein liebe siirtyy askeleen lähemmäksi ja nuolaisee toista jalantynkääni. Rutistan silmäni kiinni. Ei voi olla totta, ei voi. Karjaisen koiralle silkasta raivosta.

Se hypähtää taaksepäin, mutta palaa heti, kun huomaa, etten voi muuta kuin äristä. Sen on nälkä. Se repii palan pohkeestani ja asettautuu muutaman askeleen etäisyydelle syömään. Ruokailusta kuuluu vastenmielinen maiskutus. Näky on pahimmasta painajaisestani.

”Ei saa syödä pöydästä. Ei saa syödä minua”, ynisen. Koira ei tulisi koskaan oppimaan tavoille.

Bronttosaurus ja bronttosauruksen munat

Bronttosaurus (Brontto Brontto) on vähemmän tunnettu mutta suuresti pelätty esihistoriallinen eläin, joka on läheistä sukua bronttosaurukselle yhdellä t:llä (nyk. apatosaurus). Näitä kahta lajia ei kuitenkaan pidä sekoittaa keskenään, sillä siinä missä bronttosaurus yhdellä t:llä on kasvisravinnolla elävä leppoisa otus, bronttosaurus on erittäin vaarallinen ja häijy lihansyöjä.

Muista dinosauksista bronttosauruksen erottaa sen erikoinen lisääntymistapa. Sukulaistensa tapaan myös bronttosaurukset lisääntyvät kyllä munimalla, mutta bronttosauruksen munat eivät hedelmöity, ellei jokin isäntäeliö ensin syö niitä. Hedelmöittymättömät bronttosauruksen munat saattavat säilyä lepotilassa miljoonia vuosia, joskin tällöin ne on ensin aktivoitava kypsentämällä, esim. keittämällä kovaksi tai paistamalla munakkaaksi.

Isäntäeliön vatsahapot käynnistävät bronttosauruksen hedelmöitymisprosessin, joka kestää joitakin tunteja, usein syömistä seuraavaan aamuun. Tänä aikana isäntäeliö saattaa kokea joitakin epämiellyttäviä oireita, kuten vatsanväänneitä ja ummetusta sekä loppuvaiheessa voimakasta tarvetta ulostaa. Prosessin päätteeksi bronttosaurus kasvaa täyteen mittaan räjähdysmäisellä nopeudella ja työntyy samalla ulos jostakin isäntäeliön ruumiinaukosta, useimmiten peräaukosta, käytännössä aiheuttaen isäntäeliön kuoleman (ellei tämä sitten ole erityisen löyhäperäinen).

Aikuisten bronttosaurusten tavoista ei tiedetä paljoakaan, sillä niillä on ikävä taipumus talloa ja syödä kaikki näkemänsä ihmiset sekä muutenkin tuhota ympäristönsä. On tosin raportoitu, että ilmestyessään yllättävistä paikoista (kuten jonkun peräaukosta) bronttosauruksella on tapana huudahtaa ”Hähää!”. Joidenkin bronttosaurusten väitetään myös osaavan puhua. Bronttosaurusten parittelusta aikalaiskommentit tietävät kertoa, että ”siinä tanner tömisee ja aitaa kaatuu”.

Ensimmäiset modernina aikana tavatut bronttosauruksen munat löysi eräs brittitiedemiesten johtama retkikunta 1800-luvulla tutkiessaan aiemmin tuntemattoman faaraan aarrekaamiota. (Erään teorian mukaan tämä faarao olisi kehittänyt aikakoneen, jolla bronttosauruksen munat olisi haettu esihistoriallisesta ajasta. Teoriaa ei

kuitenkaan voitu todistaa, sillä aikakoneeksi epäilty rakennelma oli hajonnut – tutkijoiden analyysin perusteella orjat olivat polkeneet koneeseen virtaa eräänlaisilla kuntosyöriillä, mutta näiden pyörien ketjut olivat katkenneet eikä niitä vielä 1800-luvulla osattu korjata.) Tietävästi myös British Museumin kellarissa Lontoossa säilytetään ainakin yhtä bronttosauruksen munaa.

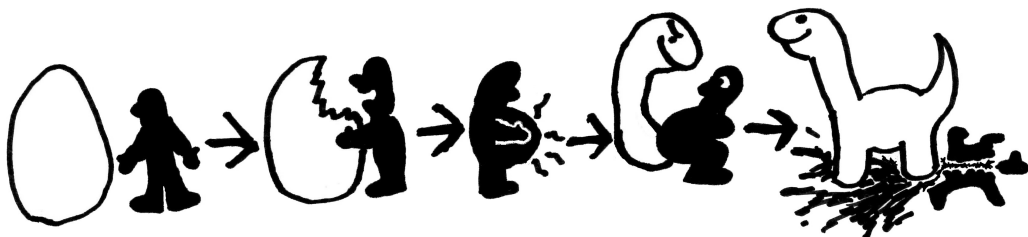
Bronttosauksilla on yritetty jopa rikastua – 1990-luvun alussa ahne amerikkalainen liikemies, joka oli tavalla tai toisella päässyt käsiksi bronttosauruksen muniin, perusti erälle etelämeren saarelle kokonaisen bronttosaurushuvipuiston (ns. Brontto Park). Kaikki yhteydet tähän huvipuistoon kuitenkin katkesivat pian avajaisten jälkeen. Joidenkin afrikkalaisten heimojen keskuudessa tunnetaan lisäksi kansantarina, jonka mukaan suuri bronttosaurus (ns. Bronttopukki) ilmestyy jouluisin joulupalmun latvaan hilatusta kuivatusta paviaanin takamuksesta ja jakaa munakasta nälkäänäkeville lapsille.

Viimeisin varmistettu bronttosaurushavainto tehtiin vuoden 2008 Euroviisuissa Serbiassa, jolloin poikkeuksellisen suurikokoisen bronttosauruksen väitetään rynnänneen lavalle kesken Teräsbetoni-yhtyeen esiintymisen ja pilanneen näin Suomen viisumenestyksen. Asian tuntijat odottavat jo vuoden 2010 talviolympialaisten Suomi – USA -jääkiekko-ottelusta vastaavia silminnäkijähavaintoja.

Ainoa Suomesta tavattu bronttosaurus asuu erään tarkemmin määrittelemättömässä lähiössä sijaitsevan aikuisviihdeliikkeen kellarissa. Kyseisen pornokaupan omistaja on tietävästi ainoa ihminen, joka on koskaan onnistunut kesyttämään bronttosauruksen, ja kutsuu lemmikkinsä esiin, kun liikkeeseen ilmestyy erityisen hankalia asiakkaita.

Bronttosaurukseen törmääminen on luonnossa tai urbaanissa ympäristössä melko epätodennäköistä. Mikäli bronttosaurus kuitenkin sattuisi tulemaan vastaan, on syytä palauttaa mieleensä tärkeä nyrkkisääntö – mitä sitten teetkin, muista pitää näppisi erossa bronttosauruksen munista!

Tuomas Saloranta, diplomibronttologi

Markus Koskinen

Turingin toinen testi eli se testi jota Turing ei tullut ajatelleeksikaan

Turingin toinen testi – Eli se testi, jota Turing ei tullut ajatelleeksikaan. Annales Universitatis Cityplexis, Series A, Scientiae Rerum Naturalium, 2113. Tietojenkäsittelytieteiden laitos, Luonnontieteellinen tiedekunta, Keskuskaupungin Yliopisto, Unioni.

Turingin toinen testi

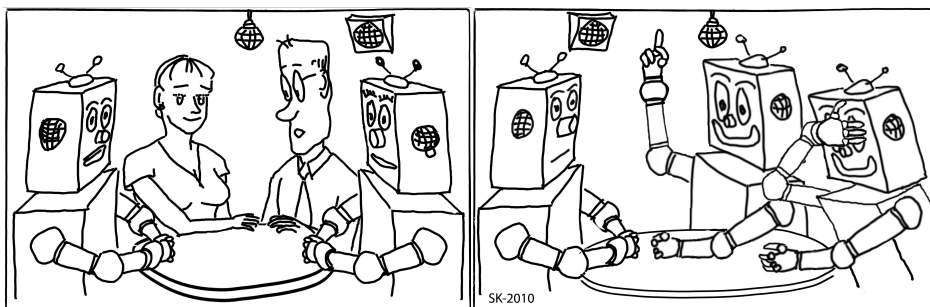
Niin kutsuttu ”Turingin testi” on Alan Turingin (1950) esittämä tapa ratkaista kysymys ”osaavatko koneet ajatella?” Tässä kokeessa kone asetetaan keskustelemaan sen tarkkailijana toimivan ihmisen kanssa. Ajatuksena on se, että jos tietokone on älykäs, sen vastauksia ei pysty erottamaan ihmisen vastauksista.

Koeasettelun voi myös kääntää toisin päin, jolloin saadaan vihdoin ja viimein selvitettyä kauan kiistanalaisena ollut kysymys: ”Ovatko ihmiset älykkäitä?”

Koejärjestelyssä on älykkäistä koneista koostuva raati, joka haastattelee koehenkilöitä. Koehenkilöt ovat ihmisiä ja älykkäitä koneita, mutta raadin jäsenillä ei ole tietoa, ketkä haastateltavista kuuluvat kumpaan luokkaan. Mikäli älykkäiden koneiden raati ei kykene erottelemaan älykkäiden koneiden ja ihmisten vastauksia toisistaan, voidaan päätellä, että ihmiset ovat älykkäitä.

Lähdeluettelo

Turing, 1950. *Computing Machinery and Intelligence.* Alan Turing. Mind, vol. LIX, no. 236, s. 433-460.

Salla Karppinen

Vakuutus

Kai sitä voisi kutsua suunnitteluvirheeksi. Rahoitus oli vuotamassa kuiviin, joten tontti oli pakko ostaa halvalla. Näin jälkikäteen ajatellen sijainti oli onneton, mutta meillä ei ollut paljon vaihtoehtoa. Osakkeita oli mahdollista saada kaupaksi alkuaikoina, ja oli puhetta koko projektin hylkäämisestä. Viimeiset piirustukset runnottiin läpi puolivalmiina koska pelättiin että jos rakentamista ei aloiteta nyt, rahoitus peruuntuu. Pari viikkoa myöhemmin sanomalehdissä esitettiin ensimmäisen kerran vakavissaan entä jos -skenaario, ja osakkeet oli myyty loppuun ennen kuin bunkeri oli edes kokonaan toiminnassa. Meillä oli suunnitelmia kahdelle lisää, kuulin että ne olivat jo aloittaneet kaivaukset.

Kukaan ei vain lopulta ottanut sitä todesta, siinä se ongelma oli. Edes me, joiden tehtävänä oli myydä mielenrauhaa. Se oli vähän sama kuin palohälyttimet, tai henkivakuutukset sun muut. Ei kukaan ajattele tarvitsevansa niitä, mutta ne auttavat ihmisiä nukkumaan paremmin. Se oli meidän mainoslauseemmekin, englanniksi tietenkin: rest assured. Lähikuva nukkuvasta parista, pikkulapsi ryömii sänkyyn vanhempien väliin ja perheonni on täydellinen, sitten kamera kääntyy ikkunaan ja näemme kuinka horisontti muuttuu punaiseksi. Aegis™, me suojaamme sinut.

Minä en ottanut tätä työtä kutsumuksesta. Olen insinööri, ja hyvä sellainen. Olisin tahtonut siirtyä suunnittelemaan seuraavia laitoksia. Valitettavasti en saanut mahdollisuutta. En tiedä miksi usein käy niin, mutta tuntuu siltä että kun osasto menestyy, johtoporras saa ylennyksen ja muut kenkää. Niin kävi meillekin. Meidän menestyksemme takia yritys pannotaisi enemmän seuraaviin projekteihin, joten osastomme muuttuisi kokeellisesta osaksi yrityksen laajempaa rakennustoimintaa. Minun virkani siirtyisi "innovaatiotiimille". Tapasin pari korvaajistani jossain kokouksessa. Kohteliaita, ylimielisiä, lahjakkaita lapsia ilman mitään käytännön kokemusta. Minulle tarjottiin nykyistä virkaani ja suoraan sanoen olen liian vanha sanomaan ei.

Ei se ollut niin huono tarjous lopulta. Palkka pysyi samana, työ ei vaatinut uudelleen koulutusta ja koska olin suunnitellut niin suuren osan laitteistosta rutiini ei tullut minulle yllätyksenä. Paljon vapaa-aikaa ja tilaa omille projekteille. Suurin haittapuoli oli muutto pois kaupungista. Jouduin myymään asuntoani tappiolla. Toisaalta ainakin pääsisin eläkkeelle velattomana... Yksinäistä täällä on mutta siihenkin tottuu. En ole koskaan ollut niitä seurallisimpia ihmisiä ja kyllä täällä pystyy pitämään itsensä kiireisenä. Laitteiden huoltamisen lisäksi minulla on kasvihuone ja akvaariot. Onneksi voin tehdä

asioita omalla aikataulullani, ja vapaa-aikaa varten minulla on kirja-, peli- ja elokuva-arkistot, suunniteltu vastaamaan yli sadan ihmisen viihdetarpeisiin. Aiemmin pelasin paljon, mutta nyt vietän eniten aikaani lukemalla. Olen alkanut pitää itseäni suhteellisen sivistyneenä ihmisenä viime kuukausina. Joskus kuuntelen äänikirjoja työskennellessäni. Vietän myös paljon aikaa internetissä, vaikka yritän pysyä poissa keskustelupalstoilta ja blogeista. Sama radion ja television kanssa. Valvontahuoneen näytöt ovat pimeinä, sammutin ne kun sine-töin ovet. Alunperin oli tarkoitus tarkistaa tilanne noin kerran kuussa mutta se on jotenkin jäänyt.

Työ itsessään sujuu rutiinilla. Koneiston ja ohjelmiston tarkistus, päivittäiset huoltotoimet... Virallisesti myös tilanneraportin lukeminen kuuluisi tähän, mutta usein jätin sen väliin. En jaksu tuhlata puolta tuntia joka päivä lukien samat asiat uudestaan ja uudestaan. Ehkä siinä viimeisessä olisi ollut jotain mikä olisi antanut minulle aikaa valmistautua, mutta turha sitä on miettiä. Joka tapauksessa, päivät noudattavat samaa kaavaa. Akvaariota oli aluksi mukava seurata, mutta lopulta kalat ovat lemmikkeinä aika tylsiä. Nykyään vain ruokin ne, vaihdan veden kerran viikossa ja puhdistan suodattimen. Kasvihuone oli ja on yhä lempipaikkani koko laitoksessa, joten käytän paljon aikaa sen hoitamiseen. Sitä tuntee itsensä niin paljon rauhallisemmaksi kun saa tehdä työtä käsillään. Tarkoitus oli pitää se sellaisessa kunnossa että ruoantuotanto on mahdollista saada nopeasti käyntiin. Enimmäkseen toimin tällä periaatteella, mutta yhden nurkkauksen muutin puutarhaksi. Olosuhteita voi säätää niin paljon että olen saanut itämään kasveja joiden ei pitäisi kasvaa edes kasvihuoneessa näin pohjoisessa.

Kasvatan myös tomaatteja, mansikoita ja muuta sellaista, ihan vain koska elintarvikkeita oli niin vaikea saada. Virallisesti yrityksen pitäisi huolehtia siitä, mutta koska ruokakuljetukset olivat parin viikon välein

aloin kaivata tuoreita vihanneksia. Lihan voi onneksi pakastaa mutta tölkkitomaatit eivät vain korvaa tuoreita. Siemenvarastoihin ei oikeastaan olisi saanut koskea, mutta päätin ostaa uuden pussin tilalle. Toinen asia mitä kaipasin oli tuore leipä. Pidän vaaleasta enemmän kuin tummasta, mutta pyynnöistäni huolimatta kuljetuksissa oli kerta toisensa jälkeen pelkkiä reissumiehiä. Kananmunia kuitenkin toivat, joten päätin ottaa käteen keittokirjan, lainata jauhoja ruokavarastosta ja opetella leipomaan itse. Nyt täytyy keksiä miten tulen toimeen ilman niitä hemmetin muniakin.

Minun on täytynyt olla kasvihuoneessa kun se tapahtui. En kuullut hälytystä ja tajusin että jotain on tapahtumassa vasta kun puhelin alkoi soida. Ei tänne muuten kukaan soittaisi. Juoksin avaamaan portit mutten nähnyt kuin oman autoni. Ei sinänsä kovin yllättävää, paikka on keskellä ei mitään ja hälytyksen antamisesta ei ollut voinut olla kuin puolisen tuntia. Hetken ajan silti epäilin että ääni toisessa päässä oli väärässä, tai että kyseessä oli joku huono pila. Päätin kuitenkin odottaa. Istuin penkillä ja katsoin kuin horisontti muuttui meidän mainokseksi. Kuvittelin miltä vanha asuntoni ja loput siitä lähiöstä näytti nyt.

Tunnin jälkeen hain tietokoneeni ja aloin klikkailla uutissivustolta toiselle. Useimmissa kaupungeissa oli kuulemma tulipaloja, se selitti savun. Ihmiset murtautuivat kauppoihin, ainakin kaksi moottoritietä oli tukossa ketjukolarien takia. Toinen niistä johti minun suuntaani ja tunsin jotain helpotusta kun tajusin että ainakaan nämä ihmiset eivät ole tulossa minun bunkkeriini. Sitten tuli syyllisyys. Aloin myös miettiä miten muka ne yli sata osakkeen ostanutta mahtuisivat tänne. Tietenkin paikka oli mitoitettu sitä varten, mutta samalla tavalla mitoitettu kuin vaikka halpa hotelli. Syömään ja nukkumaan voisi mahtua. Toivottavasti kellään ei ollut mukana lemmikkejä, koska en olisi halunnut alkaa se-

littää niitten otsikoiden ihmisille että Leevi olisi pakko jättää ulos. Tietenkin esitteessä selvästi sanottiin ei lemmikkejä, mutta ensimmäistä kertaa aloin miettiä miten tarkkaan panikoivat ihmiset olivat lukeneet sen.

Noin viisi tuntia hälytyksen jälkeen useimmat paikalliset sivustot olivat lakanneet päivittämästä. Isoimmat kansalliset lehdet jakoivat sinnitellä hiukan pidempään, mutta kohta olin aika pitkälti ulkomaisten uutislähteiden varassa. Ne saivat suurimman osan tiedoistaan harvoista blogipostauksista, ja toistivat uudestaan ja uudestaan samoja huhuja taistelu-kaasuista ja biologisesta sodankäynnistä. En ollut varma uskoako, mutta kyllä se vaikuttaa ihmiseen.

Seitsemän tuntia hälytyksen jälkeen

sotilaslähteet suostuivat myöntämään tilanteen olevan erittäin vakava. Yksityiskohtia ei annettu.

Säännösten mukaan hälytyksen jälkeen portit ovat auki kahdeksan tuntia. Ei enempää. Ehkä parempi sijainti olisi muuttanut tilannetta, voi olla että suunnitelmia tehdessä ei otettu huomioon paniikin aiheuttamia ruuhkia sun muuta. Mutta ohjekirjassa luki kahdeksan tuntia, ja portit olivat auki tasan niin pitkään. Sulkiessani niitä näin tielle kääntyvän pienen punaisen kaupunkiauton. Sen katolle oli sidottu kaksi patjaa ja iso matkalaukku. Auton kyljet olivat harmaat tuhkas-ta.

Ovet lukittuani sammutin ulkoisen turvakameran.

Mehiläiskuningatar (Apis Vosumus)

Mehiläisten (*Apis mellifera*) lisääntymisessä ovat avainasemassa luonnollisesti kuningattaret ja kuhnurit. Kuhnurit hedelmöittävät kuningattaren, ja kuningatar yksi pitää huolen koko lauman uusiutumista. Kuningattaria on pesissä aina vain yksi, paitsi jos kyseessä on *Apis vosumus*. Tällöin kuningatar ei ainoastaan lentele vapautuneesti vehtaamassa muiden pesien kuhnureiden kanssa vaan myös kutsuu toisia naaraita kanssaan pesäänsä erittämällä erityistä feromonit. Jyväskyläläisen sosiobiologi Henry Lurppo-Laasasen mukaan tämä saattaa pesissä olevat kuhnurit taloudellisesti eriarvoiseen asemaan, sillä niiden lisääntymisarvo pienenee puolella aina jokaisen kuningattaren tekemän torjunnan jälkeen.

Jos pesässä on kaksi kuningatarta, torjunnan vaikutus on 80%, ja saattaa useimmat kuhnurit epätoivoon. Tämä tuottaa usein kuhnureiden joukkopaon. Se ei kuitenkaan johdu suoranaisesti kuningattarien torjunnasta. Kuhnureiden epätoivoiset lähestymisyriytykset

kohdistuvat myös naaraspuolisiin työläisiin, jotka kokevat ne hyökkäyksiksi ja häätävät kuhnurit pesästä. Kuhnureiden kamikaze-lento kohdistuu usein lähimpään sokeria jollakin lailla sisältävään kohteeseen (hunajapurkittamo, keittiö jossa leivotaan, kiljutyttö).

Koska kuhnureiden tehtävä on muutenkin lennellä ympäriinsä pariutumislennolla olevia emoja etsimässä, ja muuten ne vain oleilevat pesissä passattavina, paot eivät kovinkaan eroa niiden normaalielämästä. Makean elämän vastapainona ne ajetaan pesästä joka tapauksessa loppukesällä sadon loputtua. *Apis vosumus*-kuningatar sen sijaan kestää vuosikautia ja munii noin 50 000 munaa yhden kesän aikana.

Keijo-Ernesti Lumo-Tukkinen, professori

Malli
SF0013

SHAMAN™

Laitteen osat

- 1 shamaani
- 1 rituaaliasu, johon kuuluvat seuraavat kappaleet:
 - pellavapaita, pellavahousut, leveä pellavahame, nahkasaappaat, turkisiivittä, naamio, päähine, villieläimen torahampaasta tehty amuletti
- 1 rumpu
- 1 rumpupalikka
- 1 virta-avain

Tärkeää

Säilytä nämä ohjeet siltä varalta, että tarvitset myöhemmin varaosia tai haluat muusta syystä ottaa yhteyttä valmistajaan. Myyjän leimalla varustettu ohjekirja toimii myös takuutodistuksena. Takuuaika on 5 vuotta.

Tutustu koko käyttöohjeeseen ja varoituksiin huolellisesti ennen Shaman™-laitteen kokoamista. Näiden ohjeiden noudattamatta jättäminen saattaa johtaa vakaviin vammoihin tai omaisuusvahinkoihin ja kumota takuun. Useimmat vaaratilanteet aiheutuvat laitteen erheellisestä käytöstä tai ohjeiden puutteellisesta noudattamisesta.

Laitteen kokoaminen ja käyttöönnotto

1. Poista kaikki pakkausmateriaali Shamanin™ päältä. Tarkasta, että hänet on puettu rituaaliasuun ja että mukana ovat kaikki ylläolevalla listalla mainitut osat. Jos huomaat puutteita, ota yhteyttä asiakaspalveluumme.
2. Laita Shaman™ ikkunattomaan huoneeseen, jossa ei ole särkyviä esineitä. Huolehdi, että pystyt poistumaan huoneesta nopeasti tarpeen vaatiessa ja että huone on helposti lukittavissa ulkopuolelta. Suosittelemme äänieristettyä tilaa harvasti asutulla alueella.
3. Aseta rumpu Shamanin™ vasempaan käteen.
4. Aseta rumpupalikka Shamanin™ oikeaan käteen.
5. Nyt voit muuttaa Shamanisi™ sukupuoliasteuksia. Shamanin™ niskassa on kaksi kojetaulua. Oikeanpuoleisessa taulussa näet katkaisijan.

Oletusasetuksena on 'Mies', mutta uusi, parannettu mallimme sisältää kolme vaihtoehtoa: 'Mies', 'Nainen' ja 'Androgyyni'. Valitse asetukset kääntämällä katkaisijaa, kunnes sininen nuoli osoittaa toivottua vaihtoehtoa.

6. Seuraavaksi voit käynnistää Shamanisi™. Kojelaudassa niskan vasemmalla puolella on kolme asetusta: 'Päällä', 'Pois', ja 'Valmiustila'. Työnnä virta-avain kojelautaan ja käännä punainen nuoli osoittamaan 'Valmiustila'-vaihtoehtoa.

Mene oven lähelle. Taputa käsiäsi seitsemän kertaa. Tämä käynnistää koneiston automaattisesti ja siirtää katkaisimen 'Päällä' asentoon. Shamanisi™ pitäisi nyt avata silmänsä ja ryhtyä havainnoimaan ympäristöään.

7. Jotta Shamanisi™ saavuttaisi täyden toimintatehonsa, sinun tulee lähettää hänet initiaatiomatkan Tuoapuoleiseen, missä hän löytää voimiensa todelliset rajat. Tämä initiaatioprosessi voi kestää päivistä viikkoihin, ja sen aikana Shamanisi™ fyysinen ruumis näyttää kärsivän sairaudesta. **Painotamme, että tämä on normaali osa prosessia eikä vaadi yhteydenottoa asiakaspalveluumme.**

Shamanisi™ palaa 7-49 vrk:n kuluttua takaisin Tuoapuoleisesta tavalla, jonka hän itse kokee uudelleensyntymisenä. Initiaatiomatkan jälkeen hän on valmis palvelemaan sinua ja yhteisösi käyttämällä vastahankittuja tietojaan, poikkeuksellisia parantajien taitojaan ja kykyään matkustaa maailmojen välillä.

Toivomme vilpittömästi, että sinä ja yhteisösi olette tyytyväisiä Shamaniinne™.

Shaman™/Emmi Itäranta: maailman johtava hengellisten ja poliittisten johtajien valmistaja.
www.koottavashamaani.com

Uutta! Vain 29,90€

Nyt voit luoda oman uskontosi tai poliittisen ideologiasi uusilla Koottava Uskonto™ ja Koottava Ideologia™ -aloituspaketeilla. Mukana selkeät, helposti seurattavat ohjeet. Voidaan muokata yksilöllisten tarpeiden mukaan.

Tilaa omasi tänään, tällä kupongilla.

Tärkeä turvallisuustiedote

Jos huomaat Shamanisi™ käytöksessä yhdenkin seuraavista asioista, **poistu huoneesta viipymättä ja lukitse ovi:** 1) murina, 2) ulvonta, 3) pureminen, 4) muu väkivaltainen tai aggressiivinen käytös, 5) eläin- tai ihmisuhrien vaatiminen, 6) syrjinnän, väkivallan tai kansanmurhan lietsonta sellaisia yksilöitä kohtaan, joiden yhteisöissä shamanismia ei harjoiteta pääuskontona, 7) yhteisön jäsenten taivuttelu uskomaan, että maailmanloppu on tulossa ja ainoastaan valitut voivat välttää katastrofin ja ikuisen kadotuksen (tähän käyttäytymishäiriöön liittyvät usein pitkäaikainen luolaan eristäytyminen, nälkälakko, vapaaehtoinen myrkyllisille aineille altistuminen ja muu itsetuhoinen toiminta)

Olemme pyrkineet kaikin tavoin estämään tällaisen hälyttävän käytöksen mahdollisuuden uudessa, parannetussa mallissamme. Jos jokin yllämainituista kuitenkin kiinnittää huomiosi, kehotamme sinua ottamaan yhteyttä asiakaspalveluumme välittömästi. Shamanisi™ saattaa olla viallinen ja se täytyy ehkä vaihtaa tai lähettää huollettavaksi.

Huomautamme kuitenkin, että seuraavat toiminnot kuuluvat Shamanin™ normaaliin käyttöön eivätkä vaadi toimenpiteitä: 1) rummutus, 2) tanssiminen, 3) laulaminen kielillä, 4) puhuminen, 5) transsiin vajoaminen, 6) ylimaallisten visioiden kuvaileminen, 7) tulevaisuuden ennustaminen

Hiljori Gorsjärvi, Reuters

Miten käy sci-fi Ranskassa?

"Emme tiedä", sanoisi Markku Soikkeli, eräs Pariisissa pidetyn ranskalais-virolais-suomalaisen sci-fi -kollokvion esitelmöitsijöistä. Tarkemmin sanottuna kyse oli Fantasy and science fiction in France, Estonia and Finland Conference, organised by the department of Estonian and the department of Finnish of the INALCO, the Centre of Central and Eastern European Studies (CEEM – INALCO), the Finnish Institute and the CIEH & CIEFi – Sorbonne Nouvelle. Että näin. Ja aika oli 19.-20.11.2010. Sää oli kolea ja sateinen mutta Pariisi oli Pariisi, isännät mahtavia ja seura loistavaa. Mikäs siinä oli kollokvioissa.

Paikalla oli ilahduttava määrä suomalaisia ja virolaisia esitelmöitsijöitä ja kirjailijavieraat kummastakin maasta, sekä luentosalillinen näiden maiden kulttuurista erittäin sivistyneitä ja tiedonhaluisia kuulijoita. Pieni pettymys oli, ettei ranskalaisia esitelmöitsijöitä nähty, mutta elegantti paikallinen yleisö korvasi asian.

Ohjelma oli jännittävällä tavalla sukupuolijakautunut, ja erityisesti messevää oli, että Suomi-päivän aloitti latinalaisen Amerikan scifistimme, ihana Tanya Tynjälä ja lopetti kirjailija Johanna Sinisalo.

Virolaisista tutkijoista Jaak Tomberg tempaisi heti Jyväskylään seuraamaan 42:n tutkijavieraanakin olleen Sandor Klaptickin väitöstä muutamaa viikkoa myöhemmin, joulukuussa. Tämä kertoo siitä, kuinka Pariisin kosteassa illanvietossa sovittiin jatkossakin pitää tutkijayhteyksiä ja houkutella scifistejämme vieraisiin lätäkön molemmin puolin. Ja seuraavaksi olisi tarkoitus mennä Roomaan italia-

lais-ranskalais-suomalais-virolaiseen kollokviumiin jne. kunnes kaikki maat ovat mukana. Sillä aikaa voisimme yrittää saada käännettyä virolaista sci-fiä suomeksi.

Friday afternoon

- 14.00 : opening of the conference
- 14.15 : Jaak Tomberg, Science Fiction and the representability of the Other
- 14.45 : Andrus Org, The Fantastic Fiction in Estonian Literature: the Genres and the Poetics of the Text
- 15.15 : coffee break
- 15.30 : Sven Vabar, Mehis Heinsaar and proto-fantasy
- 16.00 : Jean-Pierre Minaudier, History, politics and fantasy in Mees, kes teadis ussisõnu (in French)
- 16.45 : Michel Meurger, The wolf's bride and the rooting of fantasy in space and time (in French)
- 17.15 : Delphine Gachet, Fantasy in school programs (in French)
- 17.45 : conclusions
- 18.00 : coffee break
- 18.30 : meeting with Indrek Hargla

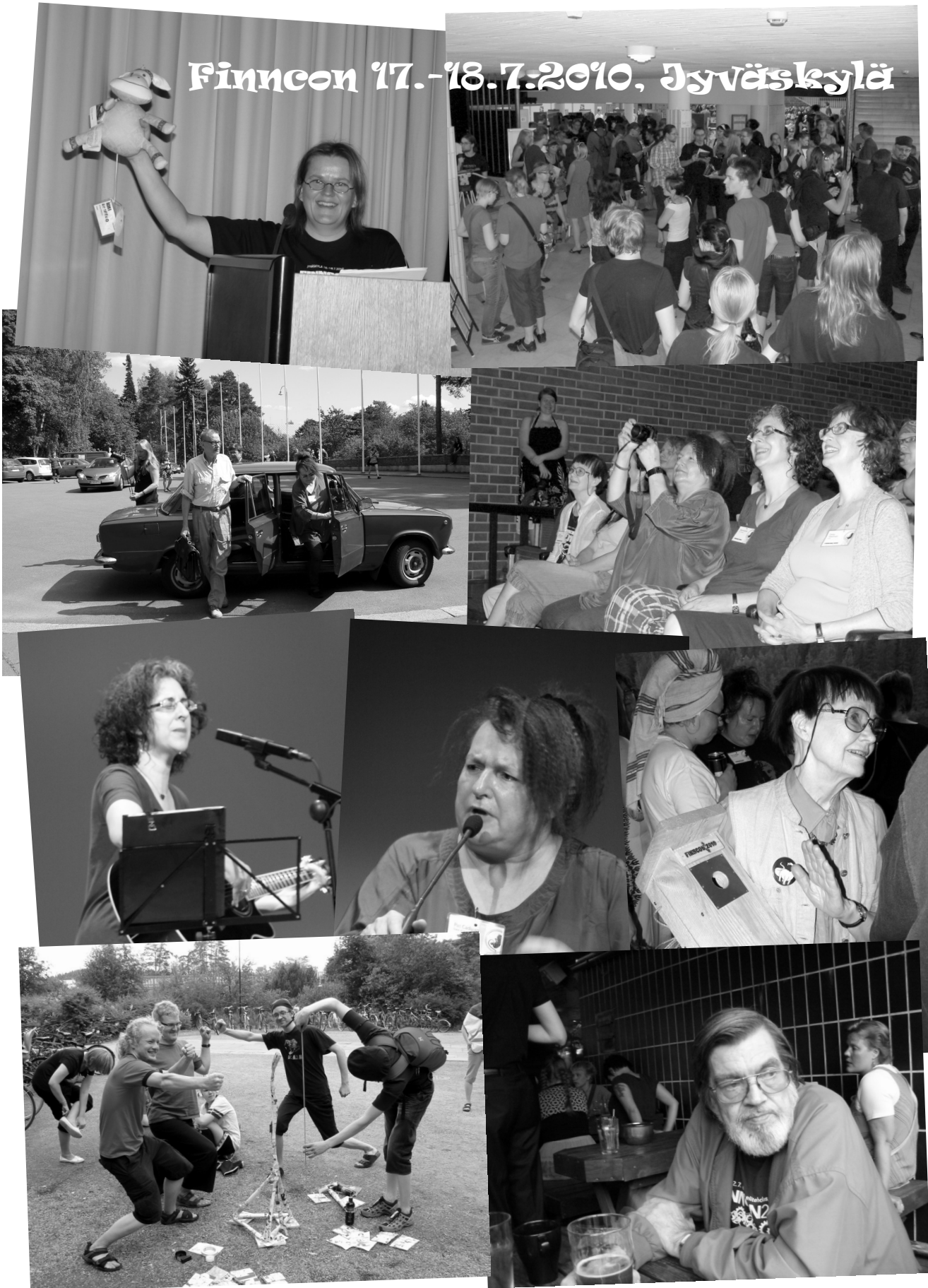
Saturday morning

- 10.30 : Tanya Tynjälä, Science fiction written by women in Finland (in French)
- 11.00 : Merja Leppälähti, Kalevala and Finnish fantasy literature
- 11.30 : Markku Soikkeli, Pastoral nostalgia in Finnish science fiction

Saturday afternoon

- 14.15 : Eliisa Pitkäsalo, Translating the eco-political program of Sarasvatin hiekkaa by Risto Isomäki
- 14.45 : Martin Carayol, The journey with no landmarks in the works of Maarit Verronen and Jyrki Vainonen (in French)
- 15.15 : coffee break
- 15.30 : Irma Hirsjärvi, Mediation of the fantastic genre and its fandom in Finland
- 16.00 : Katja Kontturi, Donald Duck – a Fantasy Comic? Fantasy in Don Rosa's Quest for Kalevala.
- 17.00 : meeting with Johanna Sinisalo
- 18.00 : drinks

Finncon '17.-18.7.2010, Jyväskylä

*Taas kuljin Lórienissa
toukokuun jälkeen
ja kaiken yllä oli
ikuinen syksy
Norkean Kansan mentyä*

*Ei merkkiäkään Ensimmäisistä.
Kukaan ei enää tao tahtoaan
miekanterään
tai hopeariimuun.*

*Ihminen alkaa katsoa maailmaa
Sauronin silmin.
Ja minä olen yksin.*

Pertti Kivelä

